

Res Claritatis MONITOR

publicistický čtrnáctideník

ročník X., číslo 15

28. 7. 2013 / neprodejné

Z OBSAHU	Posláním Církve je evangelizace. Katecheze Svatého otce Františka	04
	Jsmo Kainové. První cesta papeže Františka	06
	„Nepovedená“ princezna. Svatá Jana z Valois	07
	Nespokojenost patera Váchy. Poznámka k článku „Dialog s aktivistou“	08

TRADICE OTCŮ

Z kázání biskupa Anastázia Sinajského († po roce 700)

Po šesti dnech vzal Ježíš Petra, Jakuba a Jana a vyvedl je na vysokou horu, aby byli sami. A byl před nimi proměněn... abychom mohli proniknout do hlubin tohoto posvátného tajemství, naslouchejme svatému Božímu hlasu, jenž nás neustále z výšin hory svolává.

Tam nahoru musíme spěchat, a troufám si říci, že stejně jako Ježíš. On je zde naším vůdcem a naším předchůdcem do nebe a před duchovními zraky budeme spolu s ním zářit, neboť on jakoby obnoví rysy naší duše a připodobní nás k svému obrazu; jako on sám budeme vždy více proměněni a dostaneme účast na Boží přirozenosti, vždy více budeme připraveni pro Boží království.

Tam tedy pospěšme, s odvahou a radostí, a vstupme do samého středu oblaku, napodobme Mojžíše a Eliáše nebo Jakuba a Jana. Každý z nás at' je jako Petr, uchvácený Božím zjevením, proměněný tímto skvělým Proměněním, povznesený nad svět, vytržený ze země. Zanechme tělesnosti, opusťme stvoření a obraťme se ke Stvořiteli; jak to u vytržení řekl Petr: *Pane, je dobře, že jsme tady.*

Ano, Petře, opravdu je dobře, že jsme tady s Ježíšem, a dobré je zůstat s ním navěky. Vždyť co přináší více štěstí nebo co je vyššího a vznešenějšího než být u Boha, být mu připodobněn, být ve světle? Kdokoli z nás, má-li v srdci Boha a je proměněn v jeho božskou podobu, určitě zvolá: *Dobře, že jsme tady*, kde je všechno proniknuto světlem, kde vládne radost, blaženost a štěstí, kde srdce naplňuje jas a pokoj. Zde vidíme Krista, našeho Pána a Boha, zde si on spolu s Otcem vyvolil přibytke, do něhož přichází se slovy: *Dnes přišla do tohoto domu spása*, zde jsou v Kristu poklady věčného dobra v míře vrchovaté, zde se jako v zrcadle objevují prvotiny a obrazy budoucího věku.



Foto: Flickr, Catholic Church England and Wales © Mazur/catholicnews.org.uk (CC BY-NC-SA 2.0)

Nezařaditelný papež

Přes léto, až do září, se nekonají promluvy Svatého otce Františka ve vatikánském Domě svaté Marty; přiznám se, že jsem to přijal s jakýmsi divným ulehčením – což je má ostuda. Jeden den řekl myšlenku, která mě ohromila, a cítil jsem, že ji budu muset měsíc zpracovávat. Jenže druhý den řekl další, stejně průraznou. Další den další, další, další... Prostě mu nestačím. Cítím se, jako když se dotýkám elektrického drátu nechráněného bužírkou. Je v něm až něco eschatologického. Říkal jsem si, že čerpá ze zásob a jistě s touto intenzitou přestane. Než jsem pochopil, že nečerpá z Argentiny, ale z Ducha.

Je až neuvěřitelně přirozený. Říká „Dobrý den“ a „Dobrý večer“ místo „Pochválen buď Pán Ježíš Kristus“ či „Chvála

Kristu“ – tomu by jistě měli tleskat všichni ultraliberálové (dále jen UL), jenže jak mají tleskat někomu, kdo zas jindy mluví o ďáblu, jak kdyby nevěděl, že ďábel už neexistuje, že ho zrušil profesor Haag v 70. létech... „Pokrokoví“ latinskoameričtí jezuité o něm rozhlašovali, že patří do devatenáctého, ne do jednadvacátého století – ale ultrakonzervativcům (dále jen UK) se rovněž nelíbí a vedou pečlivě seznam jeho hříchů: nechal si požehnání od evangelíka, slavil chanuku se židy... Prostě: dělá „zmatek“. Usvědčuje bojovníky na obou stranách zákopové fronty mezi UL a UK z pokrytectví. A vůbec všechny, kdo přesně vědí, jak je co správně. Při setkání s bohoslovci řekne, že

Dokončení na str. 2



Foto: Flickr, Catholic Church England and Wales
© Mazur/catholicnews.org.uk (CC BY-NC-SA 2.0)

Evropa se musí vrátit ke křesťanskému dědictví

Když se Litva 1. července 2013 ujala předsednictví Rady Evropské unie, tamější biskupové vyzvali k návratu ke křesťanskému dědictví, na němž je Evropa založena.

Připomněli mučedníky z doby komunistické nadvlády, kteří „neodporovali Kristu a prikázání lásky k bližnímu ani tváří v tvář smrti“. Biskupové uvedli, že „skutečný společenský pokrok“ se měří „stavem lidské morálky spíše než velikostí hrubého domácího produktu“.

Catholic Culture

Dokončení ze str. 1

zdrojem smutku je pro mnohé z nich celibát: to proto, že celibát se musí proměnit v duchovní otcovství a mateřství, jinak je člověk smutný – kdo má takové katechezi zatleskat? UL nebo UK? Muslimům letos na Zelený čtvrtek umýval nohy. Pokud něco ostře kritizuje, tak to, že duchovní osoby jezdí v drahých autech („Auto je potřebné – ale proč to nejdražší?“).

A stejný „zmatek“ zanechává i ve státě. Na první cestu mimo římskou diecézi vyrazil ne do rodné Argentiny ani na Velehrad, nýbrž na ostrov Lampedusa, aby se zastal imigrantů, které přece, jak uzná každý rozumný člověk, dál přijímat nemůžeme... Jenže Duch Svatý není rozumný člověk.

*PhDr. František Schildberger
básník, žurnalista, pedagog, šéfredaktor
křesťanského internetového magazínu
Skleněný kostel*

Poselství papeže Františka ke Dni života na Britských ostrovech

Papež František vyzývá katolíky žijící v Irsku, Skotsku, Anglii a Walesu, aby chránili život od početí do přirozené smrti. Činí tak v poselství, které tamním biskupským konferencím zasílá v souvislosti s konáním každoročního Dne pro život. Na Britských ostrovech Den pro život již proběhl ve Skotsku o poslední květnové neděli, jeho oslava se na 28. července chystá v Anglii a Walesu a konečně o první říjnové neděli se uskuteční také v Irsku.

Téma letošních oslav zní: „Pečujte o život – má to cenu“. Tato slova pocházejí z homilie pronesené kard. Bergogliem před osmi lety při mši svaté, kterou slavil k úctě patrona těhotných žen a porodních asistentek. Je jím španělský řeholník a pozdější kardinál svatý Rajmund Nonnatus, který byl podle tradice vyňat z těla své zemřelé matky. Ve svém tehdejší kázání současný papež uvedl: „Každý z nás musí pečovat o život a opatrovat jej s něhou a vroucností... Pečovat o život od počátku do konce. Jak je to jednoduché a zároveň krásné... Pokračujte tedy a nedejte se odradit. Chraňte život – má to cenu.“ Také ve svém nynějším poselství Svatý otec vyzdvihuje „nevyčíslitelnou hodnotu lidského života“ a pokračuje: „Také ti nejslabší a nejzranitelnější, nemocní, staří, nenarození a chudí jsou mistrovským dílem Božího stvoření. Bůh stvořil člověka jako svůj obraz, který je předurčený k věčnému životu a zasluhuje si nejvyšší úctu.“ Papež František ujišťuje o své modlitbě za Den pro život na Britských ostrovech a vyslovuje přání, aby „lidský život vždy požíval náležitou ochranu“.

RaVat

Londýn by měl zastavit novou eugeniku, je nemorální a nebezpečná

Velká Británie by se mohla stát první zemí, která schválí techniku vytvoření embrya na principu „tří rodičů“: matky, otce a „dárcovské matky“. Plod tak bude mít DNA tří různých lidí. Podle britských vědců pracujících na tomto projektu eliminuje „třícestné“ oplodnění in vitro tzv. mitochondriální onemocnění, řadu genetických vad předávaných pouze z matky na dítě. Vláda kvůli tomu připravuje zákony, které mají být příští rok projednávány v parlamentu.

Dr. Pascoal Carvalho, lékař v Mumbaji a člen Papežské akademie pro život, upozorňuje, že schválení takovýchto testů pravděpodobně připraví půdu pro nesprávné využití medicíny a genetickou selekci. „Vytváření dětí podle projektu je alarmující, nemorální a nebezpečné. Tyto experimenty jsou návratem eugeniky,“ říká. A dodává: „K rozvoji této techniky bude nutné vytvořit tisíce embryí, s nimiž se pak bude experimentovat. Likvidace embryí při umělém oplodnění znamená ničení lidského života, který je posvátný. Kromě toho, určité hranice již byly překročeny. Již nyní jsme svědky posouvání hranic kvůli jiným technikám souvisejícím s umělým oplodněním. Umělé oplodňování umožňuje lékařům provádět genetické testování před uhnízděním vajíčka. Je umožněn výběr pohlaví a s dalším technickým pokrokem by se mohla provádět i genetická „vylepšení.“

Asia News

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz nebo na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jediné díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Sýrie – belgický katolický kněz a klášter v hledáčku džihádistů

Čtyřiasedmadesátiletý belgický katolický kněz P. Daniel Maes z řádu premonstrátských řeholníků se dostal do hledáčku džihádistických skupin, které jej chtějí odstranit a napadnout poničený klášter sv. Jakuba v Qara, asi 90 km severně od Damašku. Klášter, patřící řeckokatolické diecézi Homs, se nachází na hranici mezi válčícími skupinami. Povstalci jej chtějí obsadit a učinit z něj vojenskou logistickou základnu. Křesťanská komunita v Sýrii je po smrti P. Françoise Murada velmi znepokojena. Veškeré spojení s klášterem je přerušeno. Několik zástupců syrských katolíků zaslalo upozornění agentuře *Fides* a rodinám mnichů žijících v klášteře sv. Jakuba, kteří pocházejí z devíti zemí, mimo jiné i z evropských států.

V poslední době klášter poskytuje přístřeší a pomoc uprchlým rodinám, a to bez ohledu na jejich vyznání. P. Daniel udržuje těsné kontakty se Syřany ve Francii, Belgii a Nizozemsku, kteří prostřednictvím sdružení dobrovolníků posílají humanitární pomoc vysídlencům.

Kněz odsoudil „etnické čistky“ prováděné na křesťanech v Kusajru poté, co se města zmocnili povstalci a džihádistické skupiny. „Okolní křesťanské vesnice zničili a zabili všechny věřící, které chytili. Jednají podle logiky sektářské nenávisti,“ napsal agentuře *Fides*. „Po celá desetiletí žili křesťané a muslimové v Sýrii v míru. Neodporuje snad mezinárodnímu právu to, že se zde mohou pohybovat zločinecké gangy a terorizovat civilní obyvatelstvo? Kdo ochrání nevinné a zajistí budoucnost této země?“ ptá se kněz.

P. Maes popisuje současnou situaci v Sýrii takto: „Mladí lidé jsou zklamáni, protože jim život určují cizí mocnosti. Umírnění muslimové mají obavy, protože salafisté a fundamentalisté chtějí zavést totalitní náboženskou diktaturu. Občané se bojí, protože se z nich stávají nevinné oběti ozbrojených gangů.“ P. Maes uzavírá: „Syrský režim už dávno ztratil veškerou důvěryhodnost. V současné chvíli je nejdůležitější umožnit Sýrii přežít. Sami Syřané musí reformovat zemi a přejít ke skutečné demokracii: musí se stát nezávislým národem, který zajistí rovná práva pro všechny.“

Fides

Represe proti křesťanům v Egyptě

Po svržení prezidenta Mursího dochází v Egyptě k výbuchům násilností, mezi něž patří také útok na koptskou katolickou farnost sv. Jiří v obci Delgia, jež se nachází asi 60 km od města Mínya. Skupiny fanatických islamistů nejprve vyplenily a poté vypálily faru a ostatní církevní budovy. „Díky Bohu nikdo nebyl usmrčen ani zraněn,“ řekl agentuře *Fides* koptský katolický biskup z Mínye, Botros Fahim Awad Hanna, „ale zůstáváme v pohotovosti.“ Útok na farnost sv. Jiří je dosud nejzávažnějším aktem násilí proti křesťanům, k němuž došlo v dramatických chvílích, kterými země prochází. Ale hrozby a výhrůžky křesťanským komunitám v Egyptě zaznívají i na jiných místech.

P. Rafic Greiche, mluvčí egyptské katolické církve, v rozhovoru pro *AsiaNews* vysvětlil důvody, proč katolická a koptská pravoslavná církev podpořily změnu ve vedení země: „To, co se děje v Egyptě, není státní převrat. Armáda se rozhodla chránit pokojnou revoluci, kterou vedou mladí Egypťané a podporují ji miliony lidí po celé zemi,“ řekl P. Rafic Greiche. Kritizoval západní tisk, jež tyto události přisuzuje nespécifikované „opozici“ a rozhodnutí Nejvyšší rady ozbrojených sil (SCAF) pod vedením generála as-Sisiho pozastavit platnost ústavy a odstranit prezidenta Mursího popisují jako puč. Podle P. Greicheho „je armáda nepolitická. Pouze zprostředkovává jednání mezi politickými stranami. Nový prozatímní prezident Adlí Mansúr, předseda egyptského Nejvyššího ústavního soudu, je technokrat. Slíbil, že jeho dočasná vláda bude koalici otevřenou všem stranám a složkám egyptské společnosti“.

Fides, Asia News

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

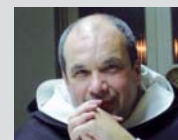
SLOVO KNĚZE

„Demokracie je na nic, střílejme, volají islamisté po převratu v Egyptě.“ Tento titulok ze zpráv *iDNES* mne přivádí k úvaze, nakolik je islám slučitelný s demokracií. Vidíme, že snaha Západu převést autoritativní režimy zemí s muslimskou většinou na demokracie se svobodnými volbami končí fiaskem a je utápena v krvi. Po Iráku a Afghánistánu, kde permanentně dochází k teroristickým útokům, přibývá občanská válka v Sýrii a teď výbušná situace v Egyptě. Desítky, stovky, tisíce (v Sýrii sto tisíc) mrtvých s malou nadějí, že se něco v dohledné době změní k lepšímu. K tomu musíme přičíst řádově miliony uprchlíků zvláště z Iráku a Sýrie (povětšinou křesťanů), kteří donedávna žili relativně pokojný a šťastný život, a nyní živoří ve stanech na poušti či v jiných nedůstojných podmínkách v naprosté existenční nejistotě.

Intervence západních mocností do států, kde převládá islám, a vyzbrojování místní opozice proti stávajícím vládcům se jeví jako osudová chyba, a to velmi draze vykoupená. Islám si činí nárok na celkové uspořádání společnosti, rodiny i osobního života podle údajné vůle Alláha a nepřipouští demokratickou soutěž jiných životních stylů či žebříčků hodnot. Muslimové, pokud vycházejí z Koránu, nikdy nepřijmou, že např. žena má stejnou lidskou důstojnost jako muž, anebo že nemuslimové nejsou lidi druhé kategorie a že muslim, který přejde k jinému náboženství, nemá být tvrdě potrestán (včetně případné popravy).

Navíc ona ta naše demokracie, která se v Asii a Africe vnucuje, je nemocná. Západní většiny rozhodly ve věcech, o kterých se vůbec nemělo hlasovat. Například, že je možné na požádání zavraždit počaté dítě v lůně matky nebo že manželství je prý možné i mezi dvěma muži. To muslimové právem považují za zvrácenost. Ať autokrat či parlament, má především respektovat přirozený zákon. A právě míra shody s přirozeným zákonem, nikoli typ režimu moci určuje úroveň a étos dané společnosti.

fr. Pavel Maria OP



fr. Pavel M. Mayer OP, dominikánský kněz, magistr noviců

MISIE

Z čítanky „Víra Církve“ sestavené z textů Josepha Ratzingera



Masolino da Panicale: Kázání svatého Petra (1427)
Foto: Wikimedia Commons

Vzrušující a teologií již dlouhou dobu nedostatečně reflektovaná událost, kterou zaznamenávají Skutky apoštolů a která tvoří jejich vlastní teologickou výpověď, je však toto: poselství o Ježíšově království, které zažilo již své první odmítnutí ukřižováním Ježíše a po zmrtvýchvstání bylo ještě jednou nabídnuto,

Izrael definitivně odmítl. Od té doby může existovat jedině jako zvěst, která je na cestě k národům. A toto poselství putující k národům nazýváme Církve. Z onoho odmítnutí poselství, jež ho zbavilo domova a přimělo být stále na cestě, vzniklo poslání, misie (jež se ve velmi hlubokém smyslu shoduje s Církví) [...]. Misie je tedy vyjádřením pozemského bezdomovectví Slova, a právě skrze toto bezdomovectví Slovo patří všem.

[...] Ovšem jaké zvrácenosti přinesly dějiny, jak mnoho viny! A přesto se smysl misí, díky Bohu, nikdy nevytratil. Postavy jako Las Casas, který se neohroženě zasazoval za nenásilnost hlásání, nechyběly v žádném okamžiku misí. A tak, při všech selháních a slabostech, zůstali svědomím kolonizátorů, jedinou brzdou „kolonialismu“, záštitou lidskosti. A také kvasem sjednocení lidstva: kontakty samotné nesjednocují, sjednocovat může pouze Duch.

[...] Ptáme-li se systematicky po důvodech pro misie, muselo by ovšem být mnoho dodáno. Například to, že jsou

potřebné pro sjednocení dějinného vývoje. Že musí probíhat kvůli stálému sebeočišťování křesťanů, k němuž dochází jen v setkávání s druhými. Že musí existovat, protože druzí mají právo na poselství, jež se nám dostalo. Z tohoto práva plyne naše povinnost vydávat svědectví, aniž bychom spásu druhých činili závislou na našem úsilí, které přesto zůstává naší povinností. Nakonec musíme dojít k tomu, že křesťanská misie nemůže v jádru chtít nic jiného než to, co bylo svatým úkolem Izraele: ve svědectví utrpení a ve službě lásky být světlem národů. Putování Boha k národům, jež se naplňuje v misii, neruší příslib putování národů ke spáse Boha, jež je velkým světlem, které nám svítí ze Starého zákona; je jeho potvrzením. Vždyť spása světa spočívá v ruce Boha, pochází ze zaslíbení, a ne ze zákona. A na nás je dát se pokorně do služby zaslíbení, aniž bychom chtěli být něco víc než neužiteční služebníci, kteří konají pouze svou povinnost (Lk 17,10).

<http://www.dbk-shop.de>
Přeložil P. Josef Kolář SJ

POSLÁNÍM CÍRKVE JE EVANGELIZACE

Katecheze Svatého otce Františka

Církve existuje právě proto, aby hlásala evangelium. Evangelizace je posláním Církve nejenom pro některé, nýbrž je mým, tvým a naším posláním. Běda nám, kdybychom nehlásali evangelium!

V Krédu hned po vyznání víry v Ducha Svatého říkáme: „Věřím v jednu, svatou, všeobecnou, apoštolskou Církve.“ Mezi těmito dvěma skutečnostmi víry existuje hluboké pouto: Duch Svatý, který oživuje Církve, totiž řídí její kroky. Bez přítomnosti a nepřetržitého působení Ducha Svatého by Církve nemohla žít a uskutečňovat poslání, které jí Ježíš svěřil, totiž

jit a získávat za učedníky všechny národy (srov. Mt 28,18). Evangelizace je posláním Církve nejenom pro některé, nýbrž je mým, tvým a naším posláním. Apoštol Pavel volá: „Běda mi, kdybych nehlásal evangelium!“ (1 Kor 9,16) Každý musí hlásat evangelium, především svým životem. Pavel VI. zdůrazňoval, že „hlásání evangelia... je skutečně milostí a vlast-

ním povoláním Církve, a ona v něm nachází svou nejvnitřnější totožnost. Církve existuje právě proto, aby hlásala evangelium“ (*Evangelium nuntiandi*, 14).

Pravý hybatel evangelizace

Kdo je pravým hybatelem evangelizace v našem životě a v Církvi? Pavel VI. napsal jasně: Duch Svatý... on je to, dnes

stejně jako v prvních dobách Církve, kdo působí v každém hlasateli evangelia, který se od něho nechá ovládat a řídit; on mu vnuká slova, jež by ho sama od sebe nenapadla a současně též uschopňuje duši toho, kdo těmto slovům naslouchá, k přijetí radostné zvěsti a hlásaného Božího království“ (*Evangelium nuntiandi*, 75).

K hlásání evangelia je tedy nezbytné znovu se otevírat horizontu Božího Ducha bez bázně před tím, co žádá a kam nás vede. Svěřme se mu! On nás uschopní žít a dosvědčovat naši víru a osvíti srdce toho, koho potkáme. Taková je zkušenost Letnic: apoštolům shromážděným ve večeradle spolu s Marií „se ukázaly jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem Svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali“ (Sk 2,3–4). Duch Svatý sestoupil na apoštoly, vyvádí je ven z místnosti, kde byli ze strachu zavřeni, vyvádí je z nich samých a proměňuje je na hlasatele a svědky „velkých Božích skutků“ (Sk 2,11). A tato proměna způsobená Duchem Svatým se odráží na zástupu lidí, kteří tam přišli „ze všech možných národů pod nebem“ (Sk 2,5), protože každý z nich je slyšel, jak mluví jeho vlastní řečí (srov. Sk 2,5).

Jednota a společenství

Tady je první významný účinek působení Ducha Svatého, který vede a oživuje hlásání evangelia: jednota, společenství. V Babylonu má podle biblického podání počátek rozptylování národů a zmatení jazyků, plody pýchy a povyšování člověka, který chtěl bez Boha svými vlastními silami vybudovat „město a věž, jejíž vrchol bude v nebi“ (Gn 11,4). Letnicemi byla tato rozdělení překonána. Už není povýšenosti vůči Bohu, ani uzavřenosti jedněch vůči druhým, nýbrž otevřenost Bohu, vycházení a hlásání jeho Slova novým jazykem lásky, kterou Duch Svatý vlévá do srdcí (srov. Řím 5,5), jazykem, který mohou všichni chápat a který lze po jeho přijetí vyjádřit v každé existenci a v každé kultuře. Jazyk Ducha, jazyk evangelia je jazykem společenství, jazykem, který zve k překonání uzavřenosti a lhostejnosti, rozdělení a protikladů. Měli bychom se všichni ptát: jak se

nechám vést Duchem Svatým, aby můj život a moje svědectví víry bylo jednotou a společenstvím? Přináším slovo smíření a lásky evangelia do prostředí, ve kterém žiji? Někdy se zdá, jako by se dnes opakovalo to, co se stalo v Babylonu: rozdělení, neschopnost si porozumět, rivalita, závist a sobectví. Co činím svým životem já? Vytvářím kolem sebe jednotu? Anebo rozdělují: řečmi, kritikami, závistí? Co dělám? Mysleme na to. Šířit evangelium znamená, abychom hlásali a jako první žili smíření, odpuštění, pokoj, jednotu a lásku, kterou nám Duch Svatý dává. Vzpomeňme na Ježíšova slova: „Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem“ (Jan 13,35).

Denně obnovujeme důvěru v působení Ducha Svatého, důvěru, že on jedná v nás, je uvnitř nás, dává nám apoštolskou horlivost, pokoj a radost.

Girolamo da Cremona: Letnice (1460)
Foto: Wikimedia Commons



Odvaha

Druhý prvek. V den Letnic Petr, naplněn Duchem Svatým, povstává „spolu s jedenácti“, aby „slavnostně“ (Sk 2,14) a „bez okolků“ (Sk 2,29) hlásal dobrou zvěst Ježíše, který dal svůj život za naši spásu a kterého Bůh vzkřísil z mrtvých. To je další účinek působení Ducha Svatého: odvaha hlásat novost Ježíšova evangelia všem bez okolků (*parresia*), nahlas, v každé době a kdekoli. A platí to také dnes pro Církev a každého z nás: ohněm Letnic, působením Ducha Svatého se uvolňují stále nové energie misijního poslání, nové cesty hlásání spásonosného poselství a nová odvaha šířit evangelium. Nikdy se před tímto působením neuzavírejte! Žijte evangelium pokorně a odvážně! Dosvědčujeme novost, naději a radost, kterou do života vnáší Pán. Cítíme v sobě „sladkou a útěchyplnou radost ze šíření evangelia“ (*Evangelium nuntiandi*, 80), protože hlásání evangelia, zvěstování Ježíše nám dává radost, zatímco sobectví způsobuje hořkost, sklíčenost a skleslost. Hlásání evangelia pozvedá.

Nezbytnost modlitby

Jenom načrtnu třetí prvek, jenž je však obzvláště významný: nová evangelizace, Církve, která evangelizuje, musí vždy začínat modlitbou, prosbou o oheň Ducha Svatého, jako apoštolové ve večeradle. Jedině věrný a intenzivní vztah k Bohu umožňuje vycházet z vlastní uzavřenosti a odhodlaně zvěstovat evangelium. Bez modlitby se naše jednání vyprazdňuje, naše hlásání postrádá duši a není oživováno Duchem.

Jak pravil Benedikt XVI., Církev dnes „vnímá především vanutí Ducha Svatého, který nám pomáhá a ukazuje správnou cestu. S novým nadšením tedy pokračujeme a děkujeme Pánu“ (*Promluva na závěr synody*, 27. října 2012). Denně obnovujeme důvěru v působení Ducha Svatého, důvěru, že on jedná v nás, je uvnitř nás, dává nám apoštolskou horlivost, pokoj a radost. Nechme se od něho vést, budme muži a ženami modlitby, kteří odvážně dosvědčují evangelium a stávají se v našem světě nástroji jednoty a společenství s Bohem.

Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Mezititulky redakce)

JSME KAINOVÉ

První cesta papeže Františka



Svatý otec František slaví mši svatou na ostrově Lampedusa. Foto: <http://www.novusordowatch.org>

Své papežské putování zahájil papež František cestou na Lampedusu. Rychlé rozhodnutí a jen pár hodin v místě určení. Podobně jako když Benedikt XVI. objížděl místa stížená zemětřesením. Tentokrát však nešlo o přírodní katastrofu. Papež František se spěšně vydal na jižní výspu Itálie a Evropy kvůli převládající lhostejnosti k tichému dramatu tisíců lidí, kteří každoročně umírají v mořských vlnách, vydáni na pospas nepoctivým zprostředkovatelům, na přeplněných plavidlech, za nepřízné počasí.

Lampedusa je nevelký ostrov mezi Sicílií a Tuniskem. Z geologického hlediska už patří k Africe. Od Tuniska jej dělí jen něco přes sto kilometrů. Donedávna patřila k turistickým rájům. V posledních letech však stále častěji odrazují návštěvníky zprávy o přeplněných lodích, které zde zázrakem přistály či byly zachráněny italskou pobřežní hlídkou. Média ale také přináší zprávy o tragédiích, o utonulých vytažených z moře – 20 tisíc za posledních pětadvacet let. Odpočívají na zvláštním hřbitově, v hrobech často beze jména. Ti, kteří přežili, se na ostrově dlouho nezdrží. Jejich metou jsou prosperující státy Evropy. Když se pobyť

Kultura blahobytu nás činí necitlivými ke křiku druhých, vede ke lhostejnosti vůči druhým, ba dokonce ke globalizaci lhostejnosti.

v imigrantských táborech na ostrově protahuje, bouří se a vycházejí do ulic. Poslední taková vzpoura se odehrála doslova v předvečer papežské návštěvy.

Obyvatelé Lampedusy nejsou z nového statusu ostrova nadšení. Přesto se už nejednou proslavili hrdinstvím při zachraňování ztroskotaných. Papež nepomenul poděkovat jim za to. Hlavními adresáty návštěvy však nebyli oni. Nejprve se papež vydal za zemřelými. Na hřbitov bezejmenných a pak na moře. Z paluby patrolové lodi, která v posledních osmi letech převezla 30 tisíc živých i mrtvých ztroskotanců, vhodil do vody věnec žlutých a bílých chryzantém a se slovy „tolik utrpení“ se ponořil do modlitby.

„Doufám, že význam gesta bude pochopen. Není čas k oslavám, nýbrž den

pokání a zamyšlení,“ řekl papež František na lodi. Námořníci mu vyprávěli o dramatech své práce, o velké lodi, která se před dvěma lety roztříštila o skaliska hned vedle přístavu, i o posledním transportu 166 uprchlíků, kteří přistáli pár hodin před papežem. Jen letos přijal ostrov osm a půl tisíce lidí.

Papežovo přání, aby cesta měla kající charakter, bylo respektováno. Doprovod byl omezen na minimum, chyběli kardinálové i italsí politici. Na ambonu vyrobeném z můstek a kormidel ztroskotaných lodí, s pastoračem téže provenience, se stával novým kapitánem migrantů. Pochmurné rekvizity přebíjely jen evangelijní symboly: pět chlebů a dvě ryby, z nichž Kristus dal najíst všem potřebným.

V kající liturgii zaznělo čtení z Geneze o Kainu a Ábelovi. „Kde je tvůj bratr? Hlas jeho krve stoupá až ke mně – říká Bůh. Ta otázka není určena jiným, obrací se ke mně, k tobě, ke každému z nás. Tito naši bratři a sestry chtěli vyjít z těžké situace, nalézt trochu rovnováhy a pokoje... a našli smrt... Jejich hlasy stoupají až k Bohu,“ říkal papež. „Kdo z nás nad nimi plakal? ... Globalizace lhostejnosti nás zbavila schopnosti plakat!“ pokračoval František v homilii plné těžkých otazníků.

Hotové odpovědi na problém emigrace nejsou. Situaci uprchlíků nevyřeší ani otevření hranic západní civilizace. Slovy deklarací lze říct, že právo na politický azyl mají miliardy lidí. Stačí připomenout Čínu. Vatikánské dokumenty o migrantech proto stále častěji mluví o právu neemigrovat. Nejde samozřejmě o to, aplikovat ho v situaci, kdy se přede mnou někdo topí a potřebuje pomocnou ruku. Dlouhodobě však je nutné usilovat o to, aby se sama potřeba emigrace snížila na minimum.

Krzysztof Bronk



Krzysztof Bronk, redaktor a publicista

„NEPOVEDENÁ“ PRINCEZNA

Svatá Jana z Valois

Nepohádková princezna, která ze svého „zpackaného“ života vystavěla příběh s tím nejlepším možným koncem. Nevynikala krásou světskou, ale duchovní: láskou k Bohu a schopností odpouštět.

Legendy o dávných světcích nám někdy mohou připomínat pohádky. Zvláště pokud se týkají příslušníků vládnoucích rodů. Ty najdeme v každé zemi především v dobách úsvitu křesťanství. Ale i monarchie se staletou křesťanskou tradicí občas vydají z řad svých panovnických rodin světce. Vzpomeňme například na svatého krále Ludvíka nebo princeznu Anežku.

Pokud se chystáme seznámit s příběhem některé ze svatých princezen, tak budeme tu pohádku trochu očekávat. Pohádku o krásné dámě, obletované dvornými rytíři, která přes všechna obdarování, přízeň a pozemské štěstí měla stále před očima věčný Cíl. Nebo mu dokonce dala absolutní přednost, když uposlechla volání k řeholnímu životu.

Život princezen, ani těch svatých, ale nemusí být pohádkový. I královská dcera mohla stát na své životní cestě, která má být cestou lásky k Bohu a bližním, před úplně jinými výzvami. Příkladem dokonale nepohádkového osudu může být Jana z Valois, dcera francouzského krále Ludvíka XI.

Nemilované dítě

Jana se narodila v roce 1464. Byla v pořadí už pátým dítětem svých rodičů. V době jejího narození ale žila jen o tři roky starší sestra Anna. I Jana rané dětství přežila, ale radost svým rodičům příliš nedělala. Podle mnohých zpráv byla už od narození postižená. Jak rostla, byla její tělesná nedostatečnost čím dál patrnější. Princezna byla velmi malá, snědá, shrbená, kulhala, jedno rameno nosila výš. A krásu její tváře rozhodně žádný pěvec neoslavoval.

Přes zjevné postižení byla Jana téměř okamžitě po narození zahrnuta do dynastických plánů svého otce. Rodu v tuto

chvíli chyběl mužský dědic (to se ale později změnilo), princezna proto byla zaslíbena teprve dvouletému bratranci Ludvíkovi Orleánskému, pravděpodobnému nástupci. Podle mnohých svědectví představovala „nepovedená“, nemilovaná dcera pro otce opravdu jen nástroj politických cílů. Neměl ji rád a dával jí to najevo.



Svatá Jana z Valois. Foto: Wikipedia

Nenáviděná manželka

Svatba se uskutečnila hned, jak to bylo možné, tedy v Janiných dvanácti letech. Nejen Jany, ale ani Ludvíka se na jeho názor nikdo neptal. A tak se z nemilované dcery stala nenáviděná manželka. Začalo více než desetiletí trvajících soužití ambiciózního mladíka a „té černé hrbaté“, jak prý také svou ženu označoval. Vedou dva víceméně samostatné a nesouměřitelné životy. Ludvík si užívá mládí, jak jen to jde, a pokud možno bez své ženy.

Jana svůj čas čím dál víc věnovala Bohu a Matce Boží. Děti neměli.

Přes to všechno Jana stála pevně manželovi po boku. Podporovala ho ve sporu se svým mladším bratrem a novým králem Karlem, osobně ho ošetřovala, když onemocněl. Jeho náklonnost ale nezískala.

Ale přece jen se v jednu chvíli zdálo, že její život bude spojen i s pozemským uznáním a slávou. V roce 1498 se totiž smrtelně zranil král Karel a po něm na trůn nastoupil jako Ludvík XII. Janin manžel. Ona se stala královnou. Jenže...

Ludvík, kterému se do svatby s Janou nikdy nechtělo, byl teď král. A král může svou moc použít i k tomu, aby se zbavil nechtěné ženy. Ihned začal usilovat o zrušení manželství. Nebylo prý naplněno. Jana to popřela. Ludvík tedy zásobil soud i veřejnost podrobnými a nelichotivými „informacemi“ o manželčině tělesném stavu. Můžeme tušit, že svou při podpořil řadou politických a možná i finančních argumentů. Není tedy divu, že papež Alexandr VI., Rodrigo Borgia, mu dal za pravdu.

Osvobození pro Boha

Jana jako „odstupné“ získala vévodství Bourges, kam přesídlila, a titul vévodkyně. Zdánlivě životní ztroskotání ji ale osvobodilo k plnému nasazení pro Toho, který nikdy nezradí, a v jehož očích se krása člověka měří dokonalejšími měřítky, než jsou ta naše. Novému začátku pomohla tím, že dokázala odpustit svému muži. A pak dala svůj život do služeb chudých a nemocných. Těch, kteří byli shrbeni pod ještě těžšími břemeny, než bylo to její.

Navenek ošklivá, ale uvnitř krásná princezna odevzdala svůj život Bohu v pověsti svatosti 4. února 1505. V tento den si také Církev připomíná její památku.

To je příběh „nepovedené“ princezny. Tak se na ni dívalo její okolí. Její život ale rozhodně nepovedený nebyl. Pravda, díváme-li se na něj z pozemské perspektivy, nevidíme žádný úspěch, naplnění, vítězství. Ale definitivní vítězství jí přinesl postoj, který ke svému, v lidských měřítkách „zpackanému“ životu zaujala. Dokázala totiž svůj úděl přijmout jako dar a dál rozdávat. Darovat

lidem lásku, kterou od blízkých nikdy nepoznala. A dokázala odpouštět. Nepohádková princezna vystavěla ze svého života příběh s tím nejlepším možným koncem.

Abychom ale nekřivdili těm pohádkovým princeznám. Představme si Janu jako krásnou dívku, zahrnovanou pozorností rodiny, přízní mužů, obdivem, zbožňovanou, úspěšnou. Není nakonec

stejně těžké přijmout i takový život jako dar od Boha a dovést ho k dobrému, tedy nebeskému konci?

Martin Rosenbaum



Martin Rosenbaum, člen Laických sdružení sv. Dominika, pracuje jako konzultant a lektor v oblasti IT

NESPOKOJENOST PATERA VÁCHY

Poznámka k článku „Dialog s aktivistou“

Diskurs o umělých potratech je klíčem k debatě o přirozenosti člověka. Katolík v ní nemůže zůstat lhostejný, říká Michaela Freiová v reakci na článek „Dialog s aktivistou“, zveřejněný na webu Umlaufoviny.

P. Marek Orko Vácha je s námi nespokojen. Uvádí – zřejmě – citáty z dopisů resp. rozhovorů, kde se na něho katolíci obracejí a žádají, aby ve svých mediálních vystoupeních nezapomínal mluvit o potratech. P. Vácha takové věřící označuje za „lidi jedné myšlenky“ a jejich emotivní projevy v jeho prezentaci vyznívají směšně.

Z jeho článku zaznívá nám dobře známý trpělivý tón, jímž hovořívali levicovní kněží, když jsou nuceni ke konfrontaci s námi, obyčejným katolickým pöblem. Ale jde opravdu jen o jednu myšlenku?

Ano, téma interrupcí je skutečně vlajkovou lodí zásadního sporu dneška, totiž sporu o přirozenost člověka. Už v roce 1998 řekl blahoslavený Jan Pavel II. v Latinské Americe, že dnešní formou ateismu je popření člověka jako Božího stvoření. A katolická církev (spolu s některými evangelikály) stojí na ostřelované, otřískávané pozici, kde čelí největšímu nebezpečí dneška – antropologické revoluci. Otázka obrany nenarozeného, dohasínajícího a postiženého života je klíčem k souboru dalších otázek, jež od ní nelze oddělit, protože jsou jejím přirozeným kontextem. Pokuším se některé z nich naznačit.

Přirozenost ženského bytí

Začala bych otázkou přirozenosti ženského bytí. Žena je bytostí generativní, a to nejen fyzicky, ale především duševně a duchovně. Tato povaha je dnes podrobena masivnímu útoku, popírajícímu klíčovou roli mateřství pro ženský život. Tradiční křesťanské myšlení vyzdvihuje mateřskou roli jako základ specificky ženské existence, jež musí být mužem chráněna a podporována. To je také smysl manželství. Naproti tomu v dnešním světě se prosadilo hledisko, podle něhož se žena musí připodobnit muži, aby se stala plně člověkem. Musí se muži „vyrovnat“, nebýt na něm závislá a nečekat od něho ochranu. Což ovšem znamená, že důstojnou formou života je jen muž-

ský život. Zatímco Bible v Genezi prezentuje obraz člověka ve dvojím modu, mužském a ženském, vrací se dnešní myšlení k platónské ideji „kulatého člověka“, pro něhož je rozdělení na mužské a ženské neštěstím. Pro Bibli je ale štěstím: „Tato je konečně kost z mých kostí...“

Antropologická revoluce

Moderní feminismus tvrdí, že samotný pojem „ženského“ a „mužského“ je uměle vytvořená konstrukce, kterou je možné, ba dokonce nutné, dekonstruovat. Od 90. let 20. století se už nepopírá jen polarita mužského a ženského v oblasti životních rolí, ale samotná biologická rozlišenost se převádí na kulturní roli – *gender*; kulturní role se pak prohlašuje za požadavek mužského světa a prostředek jeho politické moci. Právě toto označujeme za „antropologickou revoluci“.

Za naprosto klíčové považuji v této souvislosti tvrzení Kathy Davisové, (univerzita Utrecht): „Tím, že se stanu někým jiným, stanu se teprve plně sama sebou.“ – Z tohoto úhlu pohledu je třeba chápat feministickou obranu umělého ukončení těhotenství. Motorem dnešního boje za potrat jakožto lidské právo je představa, že právně zaručená rovnost

Téma interrupcí je vlajkovou lodí zásadního sporu dneška, totiž sporu o přirozenost člověka. Už v roce 1998 řekl Jan Pavel II., že dnešní formou ateismu je popření člověka jako Božího stvoření.

mužů a žen existuje pouze na papíře a že praktickou rovnost lze nastolit jediné tak, že radikálně změním charakter života ženy a muže. Už Beauvoirová to požaduje ve svém díle *Druhé pohlaví*. Dítě – to jsou podle ní okovy, jimiž muž ženu spoutává. Kategorie „ženského“ je u Beauvoirové chápána čistě represivně. Tělesnost ženy je výraznější než tělesnost muže, a cílem osvobození ženy je proto neutralita tělesnosti, potlačení biorytmů chemickou cestou a vpsled utracení plodu vlastního těla: Gerl-Falkowitzová v této souvislosti používá pojem „smrtící emancipace“, čímž postihuje i naši historickou zkušenost emancipace, která vyústila do potratového zákona (1958) dlouhá léta před tím, než se k němu dopracovala demokratická část Evropy.

Nebezpečí povrchního mezináboženského dialogu

Plnost ženské existence v křesťanském pojetí je dnes ohrožena dvojnásobným způsobem. Na jedné straně jsou to právě radikální varianty feminismu, jež zpochybňují komplementaritu pohlaví jakožto Boží stvoření, jako zdroj radosti z bytí, jako dvojitý pohled na Boha. Druhé nebezpečí, které bych zjednodušeně nazvala důstojností bez svobody, nám hrozí ze strany módního, povrchně pojatého mezináboženského dialogu. Zatímco ekumenický dialog mezi křesťanskými církvemi a dialog mezi křesťany a židy založený na biblické bázi může rozšířit naše poznání i po stránce teologicko-antropologické, propojování křesťanství resp. biblického náboženství s jinými náboženskými systémy, jejichž teologická antropologie ženě nepřiznává postavení srovnatelné s naším, ohrožuje základy našeho náboženského i společenského života. To, že každá civilizace vymezuje ženě určité jistoty v jejím právním postavení, ještě neznamená, že její teologický pohled staví ženu stejně vysoko jako křesťanství.

To není jen nějaké akademické hledisko: dialog, který se orientuje pouze navenek a ohrožuje tak vnitřní rovnováhu křesťanského společenství, neunesou zkoušku faktického spolužití různých náboženství ve společném prostoru. Konkrétně řečeno, není možné, aby v propojené občanské společnosti křesťanského



Charles Le Brun: Svatá rodina s adorací Dítěte (1655). Foto: Wikimedia Commons

Západu, která nutně hostí i lidi z jiných kultur, byl křesťanský pohled na ženu jako na člověka rovné důstojnosti s mužem jakkoli zpochybňován.

Tradiční křesťanské myšlení vyzdvihuje mateřskou roli jako základ specificky ženské existence, jež musí být mužem chráněna a podporována. To je také smysl manželství.

Potrat jako beranidlo sekularismu

Občas se v této souvislosti setkáváme s obviněním, že my, konzervativci, chceme pořád mluvit „jen“ o sexu. Ale nejsme to my, kdo s tímto důrazem vystoupil jako první. Je to levicově liberální fronta, která otázky sexuality transformovala do politické kategorie a používá je k útokům na křesťanství, zejména na katolickou církev. Když jsem si v roce 2000 odtrpěla účast na jedné z konferencí OSN o ženách, byla jsem až zděšená intenzitou nenávisti vůči křesťanství, která tam vládla. Právě umělý potrat, potrat jako „lidské právo“, je beranidlem, kterým

se postkřesťanský sekularismus vlamuje do naší civilizace. A tento trend stále posiluje. Byla-li v prvních dvaceti letech od prosazení potratového zákona ochrana nenarozeného života záležitostí individuální morálky, čelíme dnes vpádu veřejné sféry do této oblasti: tento vpád zpochybňuje právo ženy své mateřství přijmout a radovat se z něho.

Co tím myslím? Především nátlak, aby těhotná žena podstoupila řadu vyšetření, jež mají zaručit narození zdravého plodu. Ta jsou přitom natolik nepřesná, že většina takto potracených plodů je zdravá. U nás se zatím, na rozdíl od USA, tento nátlak nepromítá do oblasti pojištění. V USA je už v řadě systémů čerpání pojistného na zdravotní péči podmíněno právě absolvováním některých vyšetření, jež – kromě zmíněné nepřesnosti – mohou také ohrozit přežití nenarozeného dítěte. Pro mnohé páry se tato situace mění v přímo zoufalý boj o vlastní dítě, jeho život a jeho budoucnost. Může se dnes tedy katolický kněz nad téma interupcí cítit povznesen?

Právo ženy na důstojné, nezpochybnované mateřství jde samozřejmě ruku v ruce s právem ženy i muže na rodinný život. Rodina a náboženství patří k sobě. Rodina je jazykem náboženství a náboženství je prostředím, kde se předávají

tradice a formy rodinného života. Tak jako náboženství nejsou stejná, tak ani formy rodinného života nejsou stejné, a je to právě křesťanství, které pro ženu vytvořilo nejdůstojnější postavení v manželství a v rodině.

Proto je diskurs o umělých potratech klíčem k debatě o přirozenosti člověka. Katolík (ba dokonce i kněz) v ní nemůže zůstat lhostejný. Jde o budoucnost člověka, jejímž základem je biblický pohled na jeho přirozenost. A jde-li o to, že potrat je vražda – ano, je.

Michaela Freiová
(Mezititulky redakce)



Michaela Freiová, publicistka a překladatelka, spolupracovnice Občanského institutu a Res Claritatis

DĚKUJI OTČE

Děkuji, otče, že denně obětujete svůj život Kristu, abyste oslavoval Boha svou službou bližním a vedl je k věčné spáse. Děkuji za Vás Nejsvětějšímu Bohu a modlím se, aby Vás Pán na přímluvu blahoslavené Panny Marie posiloval v lásce, naději a víře.

„Děkuji, otče“ je již mnoho let fungující webová stránka provozovaná Res Claritatis, kde můžete využít prostor k poděkování knězi či kněžím, kteří vás ve vašem životě provázeli nebo provází. Svá poděkování můžete zaslat skrze jednoduchý formulář na <http://dekujiotce.cz>.

Vaše poděkování

Mons. Bohuslav Novák [Kravaře]

Milý otče Bohuslave, děkuji Ti z celého srdce za duchovní podporu, kterou nás vedeš k lepšímu životu. Nikdy Ti nebudu moci dostatečně vyjádřit díky za křest a za konvalidaci manželství. Přeji Ti, ať je s Tebou Bůh v každém setkání, ať Tě chrání na všech Tvých cestách a daruje Ti vnitřní pokoj. Ať jsi stále pozhnaním pro všechny, s nimiž se setkáš. Děkuji. T. D.

Všem hostýnským kněžím [Svatý Hostýn]

Chceme moc poděkovat všem kněžím na Svatém Hostýně. Kdykoli tam během roku přijedeme, vždy je tam srdečné uvítání poutníků a každá mše svatá je zážitek, který si vozíme s sebou do svých domovů a díky internetu jsme s milovaným Svatým Hostýněm stále. Díky vám. A. U., L. Š. <http://dekujiotce.cz>

MLADÍ LIDÉ CHTĚJÍ CHLÉB, NE KAMENÍ

Nárůst počtu mladých příznivců tradiční latinské mše svaté

Stále více mladých lidí považuje rozpačitě „relevantní“ katolicismus za irelevantní. Ze mší pro mládež napodobujících světské trendy odcházejí na tradiční latinské bohoslužby. Je to jen planá nostalgie?

Liberální biskupové odmítli *Summorum Pontificum*, apoštolskou konstituci papeže Benedikta XVI., kterou bylo povoleno širší užívání tradiční latinské mše, a považují ji za kost hozenou přestárlým konzervativcům. Ale papež Benedikt XVI. pravděpodobně psal tento dokument spíše kvůli mladým lidem než kvůli starým.

V jednom z bodů, jež zdůraznil ve svém listu doprovázejícím *Summorum Pontificum*, uvedl, že „to, co předchozí generace považovaly za posvátné, zůstává posvátné i pro nás“. Předtím napsal, že běžné rozšířené pohrdání starou mší – kdy je s ní nakládáno, jako by byla „tabu“ – mrzáčí náboženství odvolávající se na tradici.

Mezi skupinami, jež mají o tradiční latinskou mši zájem, je i mládež. Papež poznamenal: „Mladí lidé také objevili

tuto liturgickou formu, je pro ně přitažlivá a našli v ní způsob setkání s tajemstvím Nejsvětější oběti, který je pro ně obzvláště vhodný.“

Levicové katolické publikace, obvykle tak pozorné ke všemu, z čeho jsou mladí lidé nadšení, nejeví o tento fenomén žádný zájem. Jejich autoři to navíc i přiznávají a nasazují posměšný tón. Když před několika lety přijely tisíce mladých lidí, aby se účastnily papežské slavnostní mše svaté, která se konala ve Washingtonu v Národní svatyni Neposkvrněného početí, američtí katolíci zalapali po dechu, „Opravdu? Vážně?“ Považovali tuto událost za vtip.

„Tradicionalistická avantgarda“

Světský tisk pojednává o zájmu mladých lidí o tradiční latinskou mši mno-

hem uctivěji. *The Economist* nedávno psal o „tradicionalistické avantgardě“. Stará mše nemizí, ale postupně se šíří, napsal list. „The Latin Mass Society v Anglii a Walesu vznikla v roce 1965, nyní má více než 5 tisíc členů. Týdenní počet latinských mší stoupl z 26 v roce 2007 na současných 157. V Americe je to z 60 v roce 1991 na dnešních 420. V Brompton Oratory, středisku londýnského tradicionalismu, přichází v neděli na latinskou mši zástup 440 věřících. To je dvojnásobný počet lidí, kteří přicházejí na hlavní mši v angličtině.“

Přílív konzervativních anglikánů tato čísla ještě trochu posílil: „Desítky anglikánských kněží ‚překročili Tiberu‘ ze silně ritualistického křídla high-church, aby byli vřele přivítáni mezi tradicionalistickými římskými katolíky.“

Ale hlavním zdrojem růstu je zájem mladých lidí. „Stejně jako evangelikální křesťanství i tradiční katolicismus láká lidi, kteří ještě nebyli na světě, když se Druhý vatikánský koncil pokoušel oživit církev,“ píše *The Economist*. „Traditionalistické skupiny mají své členy v 34 zemích, včetně Hongkongu, Jižní Afriky a Běloruska. Juventutem, hnutí mladých katolíků, kteří mají rádi starý styl, se pyšní spoustou aktivistů v řadě zemí.“

Stále více mladých lidí považuje rozpačitě „relevantní“ katolicismus za irrelevantní. Mše pro mládež, které se snaží napodobovat světské trendy, často dosti nepřesvědčivě, mívají jen sporadickou účast. Bezobsažná liturgie mladé lidi nudí a ti navíc z relativistické teologie, jež se v těchto liturgiích projevuje, vyvozují, že logickým důsledkem liberálního katolicismu je odpadnutí od víry.

Mnohem skutečnější svět

John Zmirak ve své nové poutavé knize *The Bad Catholic's Guide To the Catechism (Průvodce špatného katolíka po katechismu)* vysvětluje tuto paradoxní oblibu staré mše u mladých lidí. Zpočátku, jak říká, „ji nenáviděl,“ ale cosi mu na ní připadalo zajímavého: „jakýsi pocit, že se díváte oknem času a přes sklo vidíte jiný svět, mnohem skutečnější, než je ten náš.“

„Budete si připadat trochu odcizeně, možná dokonce pohoršeně,“ píše skeptikům. „Kdo je ten muž v zářivém rouchu, který se ke mně obrací zády a hovoří s křížem? Nebude se vám líbit gymnastika neustálého vstávání, sedání a klekání. Modlitby vám pravděpodobně budou připadat zastaralé a zvláštní, jako by šlo o citace z Velké listiny svobod... Kterýkoli tradiční obřad pro vás bude dosti nepřijemný, podobně jako tělocvik, matematika nebo rodičovská výchova. Ale pokud vytrváte, uvidíte cosi hlubokého a pravdivého: obětní obřad, při němž se odehrává slavnostní sňatek hříšné země a ohně padajícího z nebe.“

Planá nostalgie?

Liberálním architektům doby po Druhém vatikánském koncilu připadá tradicionalistické oživení matoucí. *The Economist* cituje liberálního dominikána Timothyho Radcliffea, který řekl, že nový zájem o starou mši je jen určitým druhem plané nostalgie. Ale vysvětlení není o mnoho složitější než to, které dal Ježíš Kristus svým učedníkům: mladí lidé chtějí chléb, ne kamení.

George Neumayr

<http://www.realclearreligion.org>

Přeložil Pavel Štíčka
(Mezitimulky redakce)



<http://www.traditionalcatholicpriest.com>

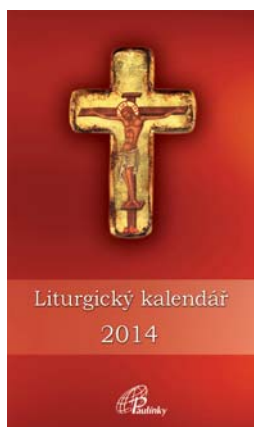
Pokud vytrváte, uvidíte cosi hlubokého a pravdivého: obětní obřad, při němž se odehrává slavnostní sňatek hříšné země a ohně padajícího z nebe.

Z nabídky nakladatelství a knihkupectví PAULÍNKY

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757, mobil 733 755 999

on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, e-mail: objednavky@paulinky.cz



Liturgický kalendář 2014

Praktické vydání na cesty nebo k vložení do velkých pracovních diářů či vašich Biblí. Každá stránka obsahuje jeden týden. Nechybí žádné informace, na které jste zvyklí z předešlých diářů. **NOVINKA!** Brož., 64 str., 48 Kč

Velký diář na rok 2014

Diář formátu A5 v pevné vazbě s obálkou modré či zelené barvy se zlatou ražbou. Ke každému dni je uveden církevní a občanský svátek, odkaz na denní modlitbu církve a na liturgické texty, antifona k žalmu a myšlenka na den. Diář vyjde během prázdnin, je možné učinit jeho předběžnou objednávku na našich webových stránkách a získat ho tak s 15% slevou a s bonusovou knihou *Modlitba ve škole křesťanských mistrů*. Váz., 408 str., 200 Kč

Kapesní diář na rok 2014

Obsahuje stejné informace jako velký diář: každou dvojstranu tvoří jeden týden s místem na poznámky u každého dne. Váz., *plastové modré desky*, 144 str., 88 Kč

CO POVĚDĚT DĚTEM O HUSITSTVÍ

Dříve či později narazí katolicky vychovávané děti, ať již ve škole, v médiích či mezi vrstevníky, na lži a polopravdy o Církvi, například na ty o Husovi a husitech. Jak je na tuto situaci připravit?

Kdo prožil komunistickou éru, zajisté ví, o čem mluvím. Dítě vychovávané doma katolicky najednou přijde ze školy s vyvalenýma očima, že jim soudružka učitelka vykládala o Janu Husovi a husitech: Jak byla katolická církev zlá a špatná, jak hromadila majetek a okrádala lidi, jak Jan Hus ji káral a biskupové shromáždění na koncilu v Kostnici jej za to upálili. Když se český národ postavil za Jana Husa a odsoudil tehdejší Církev, poslal papež do Čech křížácké vojsko, aby Čechy vyhubilo. Ti ale vzali do rukou zbraně a pod vedením Jana Žižky statečně bojovali a ubránili se.

Ani dnes není výuka co do obsahu v této věci jiná, pouze učitelka už je „paní“ a ne „soudružkou“. Jak to mají katoličtí rodiče svým dětem vysvětlit? Informace tohoto druhu, které dítě získá ve škole, jsou totiž prvním krokem k nahlodání katolické víry v prosté dětské duši.

Předcházet počátkům

Zde je nezbytné uplatnit antickou zásadu „*principiis obsta, sero medicina paratur*“ – předcházej počátkům, lék se připravuje pozdě. Katolická výchova dítěte doma předpokládá totiž i základní informace o tom, co Církev jako instituce založená Pánem Ježíšem udělala pro lidstvo dobrého. S tím je vhodné začít už v předškolním věku. Není třeba, aby rodiče měli detailní znalosti historie, stačí jen například promluvit s dítětem o nemocnicích a charitativních zařízeních, kde lékaři a sestřičky obětavě vracejí lidem zdraví a starají se o postižené, kteří se sami o sebe postarat nemohou – a říci, že toto je dílem Církve, neboť už dávno ve starověku vynalezl nemocnice a charitativní ústavy církevní učitel a biskup svatý Basíl. Když dítě potom začne chodit do školy a má už nějakou představu, co je to kultura a vzdělání, tak se nabízí

příležitost říci mu, že Církev zakládala u nás jako první školy a učila lidi číst a psát, v tomto jubilejním cyrilometodějském roce lze poukázat na postavy obou misionářů hlásajících Krista a zároveň přinášejících vzdělanost a písmo.

Formovat kladný vztah k Církvi

Tím podstatným je, aby dítě ještě předtím, než uslyší ve škole útoky na Církev – a to především v souvislosti s Husem a husitstvím –, mělo ve svém nitru pevně zafixovaný kladný vztah k ní. Tomu mohou vý-

Děti je třeba informovat jak o světlých, tak i o stinných stránkách dějin Církve, učít je vidět jak Církev světců, tak Církev hříšníků. Zprostředkovat jim nezkreslená fakta, která mluví sama za sebe.

znamně pomoci právě informace o tom, že ona přinesla člověku mnoho dobrého, z čeho lidstvo dosud žije – samozřejmě přiměřeně věku a chápání dítěte. Důležitý je také kontakt dítěte s knězem a jeho dobrý příklad. On je pro něj tím, kdo vedle otce a matky ztělesňuje Církev. V takové situaci potom snadno uvěří rodičům, když mu budou odhalovat polopravdy a lži o Církvi, jimž se učí ve škole.

Dítě ve školním věku je schopno pochopit, že v Církvi nebyli a nejsou jen „samí hodní lidé“, protože i Pán Ježíš hovořil o koukolu mezi pšenící. Proto je kontraproduktivní dítěti zastírat, že se v dějinách Církve vyskytli i špatní papežové, biskupové, kněží a věřící. V době

Husově bylo těch špatných přece jen hodně – a Jan Hus proti nim vystupoval. Zároveň ale dítě potřebuje slyšet, že existovalo i mnoho jiných mravokárců, kteří nebyli upáleni. Tady už si inteligentnější dítě ve své hlavě srovná, že Husa nejspíš neodsoudili kvůli jeho kritice mravních zlořádů, ale kvůli něčemu jinému. Desetiletému už se dá vysvětlit, že Hus neměl ve svém učení vzdycy pravdu a odmítal to uzнат. Protože tenkrát platil zákon, že kdo se nezřekne svého omylu, bude potrestán smrtí, byl Hus popraven ohněm. Toto odmítáme a je třeba to dítěti jasně říct.

Nechat mluvit fakta

Zároveň ale je před dítětem důležité nebát se strhnout z Husa svatozář, kterou ho ozdobili ve škole. Ano, Hus byl upálen, což odmítáme, jenže Hus sám během svého působení vyzýval k násilí vůči kněžím, kteří s ním nesouhlasili, a jím poštváný dav několik z nich upálil. Jeho bývalý přítel Štěpán z Pálče uvádí například jméno dominikána Malíka, upáleného Husovými stoupenci. Úměrně k věku a dalším faktorům určujícím vývojový stupeň dítěte je prospěšné informovat je také o zvěrstvech, jichž se dopouštěli husité na českých katolicích jen proto, že zachovali věrnost své víře. Desetitisíce jich včetně žen, dětí a starých lidí byly upáleny, utopeny, shozeny z oken na kopí apod. Obzvláště bestiálně zacházeli husité s kněžími, řeholníky a řeholnicemi. Pokud dítě projeví o tyto informace zájem, lze mu povědět, že sám husitský kronikář Vavřinec z Březové toto popisuje, například jak husité, když obléhali Chomutov, slíbili katolickým ženám a dětem volný odchod z města, pak se ale na ně vrhli, obrali je o všechny šperky a hromadně upálili ve stodolách, neušetřili ani těhotné. V Klatovech vyvraždili celou katolic-

kou čtvrt včetně starých a nemocných lidí jen proto, že nechtěli zapřít svou víru. Při obléhání Plzně husité uprchlíky z města, katolíky, upalovali v sudech, jiné mučili k smrti hladem a žízni, dalším zase uřezávali uši, nos a ruce...

Správné je vést děti v katolických rodinách k úctě vůči těmto mučedníkům pro víru v našem národě. Zároveň je prospěšné poukázat na protiklad mezi dobou vlády Karla IV. a husitskou epo-

chou. Zatímco za panování zbožného katolického krále Karla, posměšně nazývaného „popským panovníkem“, v Čechách vzkvétala kultura a vzdělanost, čehož dokladem je založení pražské univerzity roku 1348, stavěly se kostely, kláštery a hrady obrovské architektonické hodnoty a vznikala cenná literární díla, za husitské éry let 1419–1434 byla naše země rozvrácená a zpustlá, pražská univerzita vůbec nefungovala, nejcenější architek-

tonické památky jako kostely a kláštery husité ničili a vzácné knihy, uchovávané v kláštorech, pálili. Tady mladá duše nejlépe pochopí tento nebetyčný rozdíl.

*PhDr. Radomír Malý
(Mezilitulky redakce)*



*PhDr. Radomír Malý,
historik a publicista*

SPOLEČNÁ MODLITBA

Zásady zdravé výchovy

To, že se máme modlit, víme z mnoha stránek Písma svatého. Že se máme společně modlit, víme z modlitební biblické praxe, která je korunována Ježíšovým výrokem: „Kde jsou dva nebo tři shromážděni v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich.“ Přesto víme, že se v mnoha křesťanských rodinách jejich členové společně nemodlí a mnozí to ani nepovažují za potřebné.

Před několika lety jsem se zúčastnil exercicií v Širokém Brijegu. Vedl je františkán P. Jozef Zovko. Exercicie byly podporovány zvenčí modlitbou několika set lidí. Docházelo tam k mnoha obrácením a také k vyznáním manželů, jejichž rodiny procházely krizí anebo se již rozpadly. Tito lidé litovali, že se společně nemodlili, a mnozí přímo dosvědčovali, že soužití v rodině začalo váznout, když se přestali její členové společně modlit.

Modlitba rodinu stmeluje

Při společné modlitbě vítají rodiče a děti ve svém společenství samotného Boha. Komunikují s ním, když ho prosí, děkují mu a rozjímají s ním například o poselství Bible. Při modlitbě Bůh rodinu stmeluje, posvěcuje a posiluje. Její členové tak mají k sobě blíž a jejich vzájemná láska se prohlubuje. Bůh proměňuje jejich srdce tak, aby jejich vzájemná láska směřovala k jednotě, a tak byla co nejvíce obrazem Nejsvětější Trojice.

Přesto se tak málo lidí u nás společně modlí. Zdůrazňuji: nestačí, když rodiče pošlou dítě, aby se před spaním pomodlilo. Nestačí, když se s ním pomodlí maminka. Je nezbytné, aby se k modlitbě



Foto: <http://www.wheatridge.org>

Jako je v bezpečí dítě, které oddaně vloží dlaň do dlaně svého tatínka či maminky, tak je v bezpečí dítě, které v modlitbě podá ruku do napřážené ruky nebeského Otce.

připojil otec a převzal přitom svou roli „kněze“ rodiny. Nemám potřebný rozhled, abych hodnotil, zdali se v jiných evropských zemích modlí rodiny spolu více či méně než u nás. Nabízím jenom

jednu vzpomínku, která se mě však velmi dotkla a poodhalila mi roušku tajemství nad otázkou, proč jsou Chorvaté mnohem více věrni Bohu než my Češi.

Otec, „kněz“ rodiny

Bylo to na pouti v Medjugorje. V ten den jsme tam zakusili dozvuky zemětřesení, které mělo epicentrum na severovýchod od Mostaru. Vraceli jsme se po večerním modlitebním programu na parkoviště k autu. Zjistili jsme, že vedle nás se chystá k odjezdu chorvatská rodina se čtyřmi dětmi. My i oni jsme byli plní radosti, a tak jsme se rychle sblížili. Otec rodiny nám vzápětí barvitě líčil, jak zažili *zemetras* (zemětřesení). Několikrát z různých pohledů opakoval, jak je rozdělila prasklina v zemi. Prasklina tak oddělila od sebe nejenom manžely, ale i děti. Pak nám sdělil, že marně shánějí sošku Pražského Jezulátka, aby se kolem něho mohli modlit. Slíbili jsme jim, že jim sošku pošleme a chystali jsme se s rodinou rozloučit. A tu se stalo něco, co na nás velmi hluboce zapůsobilo. Otec svolal manželku a děti. V malém kruhu se rodina postavila čelem ke kostelu a otec se ujal vedení modlitby. Zdůrazňuji, že tatínek, a ne maminka, jak bychom v nějaké lepší variantě čekali u nás. Na závěr nám otec požehnal a poprosil, abychom požehnali i my jejich rodině. Pak už jsme si mávali na rozlou-

čenou s obyčejnou rodinou, kde otec byl poštovním úředníkem a maminka byla s nejmladším dítětem doma.

Rodina, škola modlitby

Modlíci se rodina je nejenom živým společenstvím s Bohem, ale i školou modlitby, kde modlíci se rodiče jsou vzorem, který děti napodobují a zůstanou mu věrní po celý život. Kolik dětí zažilo ve své rodině s úctou klečícího otce. Kolik dětí mělo to štěstí následovat svého tatínka v modlitbě. Výchova samozřejmostí a dobrým příkladem je nezastupitelná.

Vraťme se opět do Medjugorje, kde večer probíhají pod širým nebem nezapomenutelné adorace. Od velkého presbytáře se paprskovitě rozbíhají chodníky, mezi kterými jsou lavičky s poutníky. V naprostém tichu se tu rozvíjí dialog mezi Ježíšem v Nejsvětější svátosti a oddaným Božím lidem. Na chvíli nás přitom vyrušuje dvojice otce a syna. Přesouvají se po chodníku blíže k vystavené monstranci. Když už blíž nemohou, klesá muž na kolena a opírá se

rukama o zem, aby byl v hlubokém předklonu. Jeho syn ho věrně napodobuje. Je to tak úchvatné, že kromě adorace sleduji i tuto dvojici. Muž nemá ještě padesátku a jeho syn může být šesták. Z chlapce přímo sálá úcta k Pánu Ježíši i šťastný respekt k otci, jenž rozhodně není žádný intelektuál. Za nějakou dobu je otec již unaven a zaujímá snadnější polohu těla. Jeho syn zůstává i nadále v hlubokém předklonu, jak to viděl u svého tatínka.

Bezpečí v Božích rukách

Myslím, že tento obrázek by měli vidět mužové, kteří si stěžují na své děti, že nezůstaly věrné Bohu. Měli by ho zhlédnout jako zpytování svědomí. Jsem přesvědčen, že onen chlapec z medjugorské adorace neodloží nikdy to, co má tak hluboce vryto ve svém srdci. A jsem přesvědčen, že navíc si bude tento vnitřní svět chránit proti všem, kdo by mu jej chtěli vzít.

Milí rodiče, kéž jsou tyto řádky pro vás povzbuzením. Pokud se s dětmi modlíte, můžete se třeba modlit ještě

lépe – s větším nasazením, věrností a oddaností. Pokud se nemodlíte, tak prosím začněte a vytrvejte. Přitom neztrácejte energii v obavách, co z vašich dětí vyrostete, zdali zůstanou věrné Pánu Bohu. Obavy, strachy odčerpávají moc sil a přitom nic nepřinesou. Spojte se v péči o domácnost, abyste si mohli společně kleknout či sednout k modlitbě. A jako je v bezpečí dítě, které oddaně vloží dlaň do dlaně svého tatínka či maminky, tak je v bezpečí dítě, které v modlitbě podá ruku do napražené ruky nebeského Otce. A to nejenom v dětství, ale i v dospělosti, kdy v pohledu na Boží velikost a stvořitelenskou sílu jsme jeho dětmi i v pokročilém stáří.

Josef Janšta

(Mezilitulky redakce)

Pokračování v čísle 17/2013



Mgr. Josef Janšta, trvalý jáhen ostravsko-opavské diecéze, redaktor, scénárista a spisovatel



VSTOUPIL NA NEBESA

Ježíš Kristus, hlava Církve, vstupuje před námi do slavného království Otce, abychom my, údy jeho Těla, žili v naději, že jednou s ním budeme na věky. (KKC 666)

Když Pán Ježíš dokončil dílo spásy a svým zmrtvýchvstáním přemohl smrt, chtěl zůstat nějaký čas mezi svými učedníky, aby upevnil jejich víru v něj. Čtyřicátého dne ale odchází k Otci, jak o tom vícekrát mluvil. A aby bylo učedníkům zřejmé, že už ho nespátří a že odchází k Otci, vystupuje před jejich očima z Olivové hory do nebe a nechá se zahalit oblakem. Ne proto, že by Bůh sídlil na oblacích, ale aby učedníci, když se s nimi Kristus loučí, museli pozvednout hlavu, směrem k neuchopitelnému a pro nás nekonečnému prostoru, tak odlišnému od blízké a známé země.

Je zřejmé, že Kristus si své lidství, jež bylo umučeno a vzkříšeno a tak se

stalo nástrojem vykoupení a spásy, chce vzít do slávy svého Otce, aby nás předěšel a ukázal nám, že tam za ním máme přijít i my. Že naše lidství může být přijato do Boží blízkosti a jeho slávy. Kristus sám říká, že nám jde připravit místo (Jan 14,2), že v něm budeme mít u Otce v nebi dokonalého prostředníka a přímluvce (1 Jan 2,1). A odchází také proto, aby mohl seslat Duchu Svatého. Věděl, že jeho učedníci, aby mohli lépe uchopit jeho božství, aby se na něj mohli obracet jako na Boha, potřebují, aby ho už neviděli jako člověka, ale aby byli naplněni Duchem Svatým a milovali Boha.

Bůh chtěl mít lidství svého Syna u sebe na trůnu po své pravici. Nechce

nás totiž soudit jako svrchovaný Bůh, ale jako jeden z nás, jenž pro nás a pro naši spásu vydal svůj život, a my jsme to viděli nebo o tom slyšeli na lidský způsob.

„Když jste s Kristem byli vzkříšeni, usilujte o to, co pochází shůry, kde je Kristus po Boží pravici. Na to myslete, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi.“ (Kol 3,1–2)

fr. Cyprián Suchánek OP



P. Mgr. Cyprián Suchánek OP, rektor kostela sv. Bartoloměje v Praze



Jak to vidí Václav Ryněš

České křesťanské politické stranictví

Věřící se mají politicky angažovat, a to v takovém politickém stranictví, jež není militantní k náboženství a k Církvi a hlásí se k morálním hodnotám, které vycházejí ze života podle víry.

Katolické stranictví vzniklo v evropském prostředí v 19. století na základě encykliky *Rerum novarum* a sdružovalo věřící z pozice náboženských a sociálních zájmů ve společenském a státním dění z konfesního hlediska. Za první republiky na základě encykliky *Quadragesimo anno* vyjadřovalo programově reformní společenskou snahu na základě křesťanského solidarismu a humanismu. Za druhé republiky se křesťanství v českých zemích stalo ideovým základem pro národní sjednocení proti autonomním a separatistickým snahám v okleštěné podobě Česko-Slovenska.

Po druhé světové válce se jeho programovým východiskem stal sociální reformismus a mezilidská solidarita. V období komunistické totality a nedemokratického stranictví byl sociální reformismus zaměněn za křesťanský socialismus a náboženství přežívalo v nesvobodném prostředí. Po obnově demokracie a politického pluralismu po roce 1989 vzniklo na základě lidoveckého hnutí křesťanské a demokratické stranictví.

Tradice českého katolického stranictví v dějinných souvislostech reprezentovala Československá strana lidová a v současnosti KDU–ČSL.

Již v průběhu 20. století přestal existovat politický katolicismus a vzniklo křesťanské a demokratické stranictví,

kteří na prahu 21. století již oslovuje všechny „lidi dobré vůle“, kteří se hlásí ke křesťanství a demokracii, a to při politickém angažování v totalitních, autoritativních a demokratických společenských systémech.

Dnes již není jediným úkolem křesťanského stranictví angažovat se na základě duchovních hodnot a veřejné účasti na společenském a veřejném dění, ale v současných civilizačních trendech obsahovat náboženskou víru a uplatňovat její morální a sociální rozměr ve společenském a politickém životě, v jakémkoli státním prostředí.

Sjednocujícím podkladem pro politické angažování nábožensky věřících v sekularizované státnosti – při různosti vyznání víry nebo pro bezvěrectví se stává sociální teologie, která je obecným návodem pro politické angažování lidí dobré vůle bez rozdílnosti civilizačního a společenského prostředí a vládních systémů. Sociální teologie má prvky nadstranické a nadčasové, ale i sjednocující svou mezilidskou solidaritou a humanismem a schopností oslovovat svou lidskost a morálností každého a v každém společenském a politickém uspořádání lidské společnosti.

Z hlediska katolické víry však stále platí, že věřící se mají politicky angažovat, a to v takovém politickém stranictví,

kteří není militantní k náboženství a k Církvi a hlásí se k morálním hodnotám, které pro veřejnou činnost vycházejí ze života ve víře a podle víry. Při své politické angažovanosti ukazovat cestu a vize možného sociálního reformismu při hledání harmonického lidského soužití a společenství. Katolík vstupuje do společenského a politického dění prostřednictvím univerzálního humanismu a sociální doktríny, která ukazuje možnosti pro osobní a veřejnou činnost ve společnosti.

V současném českém prostředí je možno se setkat s různým druhem stranictví a politických programů. Lze se setkat s levicovým stranictvím a s koncepcí ateistické a sekularizované státnosti socialistického zaměření. Proti této alternativě je nutné postavit křesťanskou alternativu spravedlivého sociálního státu. Toto poslání nemůže nahradit žádné jiné pravice, středové nebo levicové stranictví, protože je to poslání stran, které programově a v praktické činnosti provádí křesťanskou a demokratickou politiku. V současnosti je stále otevřená záležitost, kdo perspektivně v českém stranickém prostředí chce a bude hájit zájmy křesťanského společenství a zvedne prapor sociálního reformismu a křesťanské vize sociální státnosti v českém a evropském prostředí.

Václav Ryněš
publicista

Webová stránka <http://res.claritatis.cz> aneb Jak šířit dobré zprávy

Na vaše vlastní nebo farní webové stránky můžete umístit automatický přehled posledních zpráv. Stačí na své stránky umístit kód, který najdete na <http://res.claritatis.cz/podpora>. Na téže stránce můžete také najít bannery k propagaci našeho internetového zpravodajství, stejně jako odkaz na náš facebookový profil. Pomozte nám šířit zprávy, o kterých se jinde nepíše, mezi vaše známé a přátele! Děkuje!

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočeská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedine díky zaslaným darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí.

Letem světem

Ve dnech 27.–30. června proběhlo setkání generálních sekretářů katolických biskupských konferencí. Pozvání přišlo od předsedy Polské biskupské konference Józefa Michalika. Podnětné bylo téma setkání: **Nová evangelizace** deset let po apoštolské exhortaci *Ecclesia in Europa* v průběhu Roku víry. Mimo jiné bylo na tomto setkání řečeno, že „vyhlášení Roku víry otevřelo cestu k realizaci akcí, jejichž cílem je **probudit víru ve všech evropských zemích**. Je však důležité, aby Církev přijala radikální pojetí nové evangelizace. Proto, aby **byli osloveni ti, kdo jsou pokřtěni, avšak svou víru nežijí. A aby všichni lidé pochopili, že Bůh je jedinou odpovědí na nejhlubší touhy lidského srdce**. Několikrát bylo citováno svědectví mučedníků dvacátého století, aby jasně zaznělo, že pouze osobní vztah s Kristem, jenž se stane významnou silou ve společnosti, je schopen podporovat evangelizační poslání Církev. Církev nemá pouze reagovat na vnější podněty, ale spíše by měla horlivě a za použití vhodných metod prezentovat stále aktuální obsah své víry: Ježíše Krista.“

V druhé polovině srpna nás čeká významná příležitost k podpoře rodiny. Mladí křesťanští demokraté a Hnutí Pro

život ČR pořádají 17. srpna pod záštitou Mons. Ladislava Hučka, senátora KDU-ČSL Jiřího Čunka a čerstvě také pod záštitou předsedy ČBK kardinála Dominika Duky OP již IV. ročník **Pochodu pro rodinu**. Akce se uskuteční v Praze a je možná dobrou příležitostí i na prázdninovou cestu celé rodiny



Koláž: mimi

do hlavního města. Co říkáte? „**Rodina je základem společnosti a existence národa**,“ píší pořadatelé a mají pravdu. Trasa pochodu povede centrem města, začátek je plánován na 9.30 hodin se srazem u Obecního domu. Bližší informace se objeví i na stránkách příštího čísla *RC Monitoru*, ale operativně je můžete zjistit také na internetových stránkách <http://www.mladikd.cz>. **Není tajemstvím, že akce se uskuteční v týž den,**

kdy má Prahou projít tzv. Prague Pride, průvod tzv. „homosexuální hrdosti“.

Biskup syrského Aleppa Mons. Audo vyzval prostřednictvím Radia Vatikán všechny o pomoc Sýrii. „Stanovili jsme pětici priorit – **první je jídlo a hned potom zdravotní péče. Další se týká bydlení** – mnozí lidé přišli o své domovy, proto jim pomáháme platit nájem. O tuto pomoc je skutečně velký zájem. Čtvrtou prioritou je asistence u starých lidí, návštěvy u nich doma a finanční podpora. Poslední zahrnuje školní docházku. Každý v Sýrii doufá, že se jednoho dne země vrátí do svého původního stavu. Mnozí však propadají pesimismu, protože už dva a půl roku se situace jenom zhoršuje.“ Organizace spojených národů definovala **syrský konflikt jako „nejhorší humanitární krizi od rwandské genocidy“**. Libanonská Charita upozorňuje na neúnosnou situaci v pohraničních uprchlických táborech. „Šíří se epidemie a vyostřují se konfesní spory,“ uvádí jeden z jejich zaměstnanců pro agenturu *AsiaNews*. Podle odhadů představují syrští uprchlíci už čtvrtinu libanonské populace, tedy zhruba milion lidí. Za dva roky války v Sýrii zemřelo více než 100 tisíc lidí a každý měsíc počet obětí roste o dalších pět tisíc. **Oremus!**

-zd-

28. 7. **Ne** 17. neděle v mezidobí
Gn 18,20–32, Žl 138, Kol 2,12–14, Lk 11,1–134
29. 7. **Po** Památka sv. Marty
1 Jan 4,7–16, Žl 34, Jan 11,19–27 (Lk 10,38–42)
30. 7. **Út** sv. Petr Chryzolog, biskup a učitel církve
Ex 33,7–11; 34,5b–9.28, Žl 103, Mt 13,36–43
31. 7. **St** Památka sv. Ignáce z Loyoly, kněze
Ex 34,29–35, Žl 99, Mt 13,44–46
1. 8. **Čt** Památka sv. Alfonsa Marii z Liguori, biskupa a učitele církve
Ex 40,16–21.34–38, Žl 84, Mt 13,47–53
2. 8. **Pá** sv. Eusebius z Vercelli, biskup; sv. Petr Julián Eymard, kněz
Lv 23,14–11.15–16.27.34b–37, Žl 81, Mt 13,54–58
3. 8. **So** sv. Lydie
Lv 25,18–17, Žl 67, Mt 14,1–12

4. 8. **Ne** 18. neděle v mezidobí
Kaz 1,2; 2,21–23, Žl 90, Kol 3,1–5.9–11, Lk 12,13–21
5. 8. **Po** Posvěcení římské baziliky Panny Marie
Nm 11,4b–15, Žl 81, Mt 14,13–21
6. 8. **Út** Svátek Proměnění Páně
Dan 7,9–10.13–14 (2 Petr 1,16–19), Žl 97, Lk 9,28b–36
7. 8. **St** sv. Sixtus II., papež, a druhové, mučedníci; sv. Kajetán, kněz
Nm 13,1–2a.25–14,1.26–29.34–35, Žl 106, Mt 15,21–28
8. 8. **Čt** Památka sv. Dominika, kněze OP
Nm 20,1–13, Žl 95, Mt 16,13–23
9. 8. **Pá** Svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže, panny a mučednice, patronky Evropy / 1 Petr 4,12–19, Žl 31, Lk 9,23–26
10. 8. **So** Svátek sv. Vavřince, jáhna a mučedníka
2 Kor 9,6–10, Žl 112, Jan 12,24–26

Res Claritatis MONITOR – publicistický třináctideník vydávaný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církev jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, fr. Cyprián Suchánek OP, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského č.j.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.

